

Добрідень!

Добрідень, це я...

Ні, ні, ви ж не туди дивитесь: я тут, унизу. Бачите?.. Дуже приємно.

Мене звать Мицик, мишенятко Мицик. Добре, що ми з вами зустрілися. У мене сьогодні велика радість, така велика, що обов'язково треба з ким-небудь поділитися.

Моя сусідка, тітонька Марина, збирається подарувати мені отако-о-ого кота... Вона вже навіть пішла по нього, а я ось сиджу собі та й думаю: за що мені, такому малому, отакий великий подарунок? Я ж ніякісіньких подвигів не вчинив, просто виконував усе, що мені належить робити.

Їй-право.

Не вірите — можу розповісти.

Тільки треба якскорише, бо зараз прийде тітонька Марина з подарунком, тоді вже мені буде не до вас.

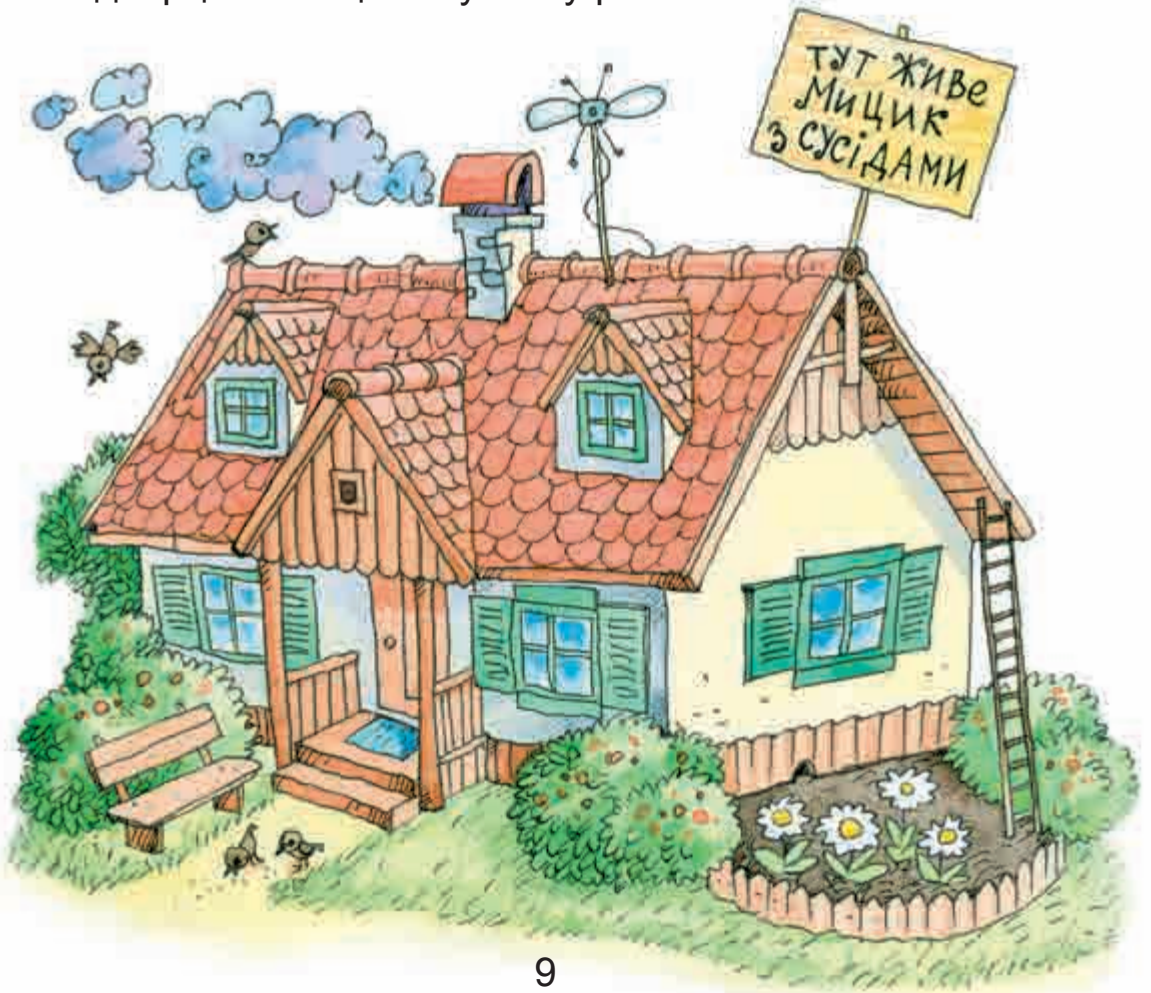
Отож, спочатку про...

Новосілля

Колись-то в мене була окрема нірка на околиці міста. Одного разу прийшли каменярі та теслярі та й добудували до неї льох, всілякі приміщення, коридори, сходи. Вийшов такий собі великий будинок з одною ніркою, трьома кімнатами й кухнею.

Майстри так квапилися на нове будівництво, що геть забули зробити хід з моєї нірки до їдальні. Та я не хотів їх турбувати й зробив усе сам: прогриз чудові дверцята — щілинку за буфетом.

Коли все було готове, я вирішив, що час уже познайомитися із сусідами й привітати їх з новосіллям. Я пригладив вуса, шерстку як годиться і визирнув із нірки. На мене одразу дмухнуло вареною куркою. «Дуже добре, — подумав я, — потрапив саме на урочисте свято: господарі обідають!»

Так воно й було. За столом, одне проти одного, сиділи гладка тітонька в окулярах і худенький хлопчик, її син. Це й були мої сусіди — тітонька Марина і Петрик. Мені вони одразу сподобалися: люблю людей, які обідають.

Я навшпиньках забіг до кімнати, тихесенько побажав їм смачного та й примостився під Петриковим стільцем. Тут було дуже весело: Петрик дригав ногами й розсипав навсібіч крихти.

Коли я з'їв усі смачні шматочки, то постукав по Петриковому черевуку й

попросив добавки. Петрик побачив мене і зрадив. Він одразу заліз під стілець і пригостив мене чудовим шматком курятини.

Тітонька Марина теж зацікавилася і спитала:

— Що ти там робиш?

— Гостя частую, — відповів Петрик.

— Негайно повернись на місце! — наказала тітонька Марина. — За обідом усі повинні сидіти за столом!

Я миттю здогадався, що й мене теж запрошують. Та було якось ніяково: тільки-но познайомились — і вже до столу! Тож я залишився на тому ж місці, де сидів раніше. Петрик зрозумів мене і кинув під стілець цілу курячу ніжку.

Тут уже тітонька Марина не витримала — нахилилася й глипнула на мене крізь свої товстелезні окуляри.

— Ой! Ой! Боже ж мій, що ж це таке?! — зойкнула вона. — Лови його! Лови!..

І вони вдвох узялися ганятися за мною, щоб посадовити до столу.

Потім тітонька Марина скочила з ногами на диван і звідтіля заходилася подавати команди:

— Петрику, він під стільцем! Петрику, він під столом! Швидше, швидше!

Спочатку ми з Петриком просто гасали, а потім стали гратися у горюдуба. Він ганявся за мною, а я за ним. Ми так веселилися, аж усі вікна й меблі двиготіли. А коли Петрик наштовхнувся на стіл — тарілки, всі як одна, пострибали на підлогу й розлетілися на друзки.

Бах-дзень! Дзень-бах! Загримотіла справжня музика.

Тітонька Марина також пожвавішала. Вона почала бігати по дивану й кидати в мене різні речі. Ох і весело ж було!

Я вельми радів, що зумів отак розворушити своїх нових сусідів. Петрик теж був задоволений. А от тітоньці Марині раптом стало зле: вона лягла на диван і, дивлячись на тарілчані друзки, жалібним голосом проказала:

— Життя нема з цією дитиною!

Але Петрик одразу її заспокоїв. Він пояснив їй, що посуд б'ють на щастя.

Тоді тітонька Марина ще гірше забідкалася:

— А черевики щотижня теж б'ють на щастя? А клякси й двійки — теж на щастя? А мені самій по господарству крутитися — теж велике щастя?!

Тут я зрозумів, що веселошам кінець, що час за-
кочувати рукава й братися до діла. Коли в домі скру-
та — сусіда не повинен стояти осторонь. Зразу ж по-
чну їм допомагати.

Ось тільки мені чомусь здається, що тітонька Ма-
рина мене боїться. Якби це було не так, вона б теж
гралася з нами в горюдуба, а не залазила б з нога-
ми на диван. Я зовсім не бажав, щоб мене боялися,
я хотів, щоб мене всі любили. Тому я передусім мав
з'ясувати... *(А що саме з'ясувати — читай на с. 18).*

ОПЕРАЦІЯ «РЯТУЙТЕ!»: ЛІКВІДАЦІЯ НАСЛІДКІВ ВЕСЕЛОГО ГАРМИДЕРУ

Уявляєш собі кухню тітоньки Марини після веселого гарמידеру, який улаштували Мицик та Петрик на новосілля?

Наш художник гадає, що кухня після того, як по ній гасали та бавилися в горюдуба Петрик із Мициком, стала ось такою. А тепер завдання: поміркуй, що, де і як стояло до розгардіяшу.

Тепер спробуй «навести лад» у кімнаті: домалюй на малюнку праворуч те, чого не вистачає, та розфарбуй його. Але не забувай, що ти «прибираєш» у кімнаті, де щойно таке коїлось! Тож працуй охайно, адже тут і так усе було догори дригом!

